

рентоспроможності країни. Через прямі рекомендації щодо політики, які ґрунтуються на дослідженнях, проведених радами, уряду надаються чіткі, обґрунтовані програми дій, реалізація яких направлена на підвищення конкурентоспроможності, що сприятиме швидкому економічному зростанню і покращенню рівня життя.

Найбільш успішний приклад модернізації економіки з використанням інституціональних регуляторів в азійському регіоні демонструє Республіка Корея. Велику роль у розвитку конкурентоспроможності економіки Кореї відіграє держава через такий інституціональний регулятор як планування. Протягом семи корейських п'ятирічок держава активно формувала пріоритети й шляхи досягнення модернізації.

При аналізі досвіду економічного розвитку південноазійських країн, дослідниками висловлюється думка, що визначальним чинником реалізації державної політики та досягнення ефективних результатів є особливий національний менталітет їх народів, відповідність національних інтересів соціально-культурним цінностям громадян, орієнтація на національний розвиток, а не на споживчі стандарти Америки чи Європи.

Таким чином, у розвинених країнах створено сприятливе інституціональне середовище, за якого плани, програми та прогнози мають всі підстави для реалізації в економічній діяльності, в результаті чого забезпечується можливість для суб'єктів господарювання отримати переваги в конкурентній боротьбі як на внутрішньому, так і на глобальному ринках.

Перелік використаних джерел:

І. Коломієць І. Ф. Управління зовнішньоекономічною діяльністю підприємства в процесі його інтернаціоналізації. Монографія. Інститут регіональних досліджень НАН України. Львів, 2014. 247 с.

*Сорівка Василь
Блажей Ірина*

Західноукраїнський національний університет
м. Тернопіль

АКТУАЛЬНІСТЬ СТРАТЕГІЇ ЗЕЛЕНОГО ЗРОСТАННЯ СЬОГОДНІ ТА ДЛЯ МАЙБУТНІХ ПОКОЛІНЬ

Ідея про об'єднання економічного зростання та дбайливого використання ресурсів підтримується низкою політик високого рівня, включаючи Європейську зелену угоду та Цілі сталого розвитку ООН (ЦСР).

Дебати про таку можливість почалися задовго до того, як зміна клімату була включена в міжнародний порядок денний. У 1972 році Римський клуб замовив звіт під назвою «Межі зростання». Команда Массачусетського техно-

логічного інституту, призначена для створення звіту, використала комп'ютерне моделювання для моделювання тривалого економічного зростання та збільшення кількості населення в системі з обмеженими ресурсами. Висновки звіту передбачали, що нестримне економічне зростання підштовхне людство до межі виснаження невідновлюваних ресурсів та забруднення, що призведе до краху системи протягом наступного століття. Критики звіту стверджували, що використана в ньому модель не враховує, як можна контролювати виснаження ресурсів і забруднення. Вони вважали, що зміни в структурі виробництва, заміни факторів виробництва та технологічний прогрес дозволять економічному зростанню випереджати нераціональне використання ресурсів.

Дебати Римського клубу, що виникли в результаті цього, відокремили тих, кого називають «ресурсними оптимістами», від «ресурсних песимістів». Оптимісти вірять у людську винахідливість для подолання будь-якої екологічної проблеми, яка може виникнути; песимісти закликають відмовитися від звичайного типу ведення бізнесу, підкреслюючи, що ці екологічні проблеми, ймовірно, будуть нерозв'язними.

«Ресурсні оптимісти» сьогодні пропагують «зелене зростання» – ідею про те, що економічне зростання може бути сумісним зі здоровим навколишнім середовищем. Одним з обов'язкових процесів такого зростання є «композиційний ефект». Коли економіка розвивається, структура виробництва зазвичай змінюється внаслідок структурних перетворень. Діяльність первинного та вторинного секторів замінюється екологічнішими послугами, що дозволяє зменшити вплив на навколишнє середовище, а економіка зростає. Іншим процесом є «ефект зменшення викидів». Коли доходи зростають, освіта покращується, люди стають більш усвідомленими щодо необхідності зменшення забруднення, і більше інвестують в технологічний прогрес. Загалом це сприяє покращенню екологічності технологій. Ці вдосконалення дозволяють виробляти більше, завдаючи меншої шкоди через зміни (а) ресурсоефективності економіки з точки зору використання меншої кількості забруднюючих ресурсів на одиницю продукції та (б) специфічні для викидів зміни в процесах, які призводять до зменшення викидів забруднюючих речовин на одиницю вхідної продукції. Прихильники «зеленого» зростання припускають, що, за наявності належних норм і стимулів, подальше глобальне економічне розширення буде сумісним із захистом навколишнього середовища та сприятиме йому.

«Зелені» інвестиції необхідно забезпечувати та підтримувати через цільові державні витрати, реформи політики та зміни в оподаткуванні та регулюванні. У 2021 році Генеральна Асамблея ООН прийняла резолюцію зібрати глобальну екологічну спільноту на велику міжнародну екологічну зустріч 2 і 3 червня 2022 року. Подія надала лідерам можливість використати 50 років багатосторонньої екологічної діяльності для досягнення сміливих і термінових дій, необхідних для забезпечення кращого майбутнього на здоровій планеті.

Визнаючи важливість багатосторонності у подоланні потрійної планетарної кризи Землі – клімату, природи та забруднення – ця подія стала трампліном для прискорення реалізації Десятиліття дій ООН для досягнення Цілей сталого

розвитку, включаючи Порядок денний до 2030 року, і Паризької угоди про зміну клімату.

Перелік використаних джерел:

1. *Six reasons green growth is still a big opportunity for the UK. Confederation of British Industry. 2022. URL: <https://www.cbi.org.uk/articles/six-reasons-green-growth-is-still-a-big-opportunity-for-the-uk>.*
2. *Green economy: a path towards sustainable development and poverty eradication. United Nations Regional Information Centre for Western Europe. 2022. URL: <https://unric.org/en/green-economy-a-path-towards-sustainable-development-and-poverty-eradication>.*
3. *Hickel, J., Kallis, G. Is Green Growth Possible? New Political Economy. 2019. 25(4). P. 1–18.*
4. *Hickel, J. What does degrowth mean? A few points of clarification. Globalizations. 2020. 18, (1). P. 1–7.*
5. *Gender and Ethical Consumption: Towards a New Research Agenda An Investigation of Trust-Building Factors.*
6. *Matthias Gräuler and Frank Teutebe.*
7. *Greenwashing in Sustainability Communication.*
8. *An Investigation of Trust-Building Factors.*

Ткачук Вікторія
Західноукраїнський національний університет
м. Тернопіль

ФОРМУВАННЯ ОРГАНІЗАЦІЙНОЇ КУЛЬТУРИ ПІДПРИЄМСТВА

Організаційна культура є потужним стратегічним інструментом. Це дозволяє об'єднати підрозділи компанії і її співробітників навколо єдиної мети. З одного боку, це загальноприйняті норми і цінності, ідеї та підходи до організаційного управління, з іншого – соціальний клімат і атмосфера, домінуючі поведінкові стилі та форми взаємовідносин. Створення і розвиток організаційної культури дозволяє компанії виділитися на внутрішньому та зовнішніх ринках і на тлі конкурентів. Тому цей процес так важливий для сучасної компанії.

Сьогодні ефективне управління сучасною організацією неможливо здійснювати без урахування особливостей її організаційної культури.

Процес побудови організаційної культури в компанії містить всі заходи, спрямовані на розробку та впровадження правил і цінностей в інтересах компанії. Це і процес, і результат, все стадії розвитку від створення до занепаду.

До внутрішніх чинників формування організаційної культури підприємства, що виходить на міжнародні ринки, належать наступні: ієрархічна система компанії і її структура; ступінь децентралізації; стиль управління;